

Kui nemmad sedda käsfo kuulsid, mis
Josep neile andis, siis räkisid nemmad issi-
keskes: eks tulle meile nüüd sesamma häd-
da kätte, mis omma wennale teggime! Ja
Ruben wastas neile ja ütles: eks ma rä-
kind sel korral teite wasto, ja eks ma üt-
telnud teile: ärge tehke patto omma wen-
na wasto; agga teie ei wötnud sedda kuul-
da, waatke nüüd on luggu käes, et temma
werd takka nõutakse. — Nemmad räkisid
issikeskes omma kele, egga arwand, et Jo-
sep, kedda Egiptuse kuningas Sownatiks
olli ümberrimmetand, sedda pididi mõistma,
sest et tulk neil wahhelt olli räkimas. Ag-
ga kui Josep, kes nende keelt kül mõistis,
sedda kulis, mis nemmad issikeskes räki-
sid, siis põris temma nende jurest ärra, läks
kõrwale, nuttis ja tulli jälle taggasi, räkis
nendega, ja laskis Simeonat nende seast
wötta ja tedda teiste silma ees kinnisiddu-
da; agga teiste kottid käs kis temma wilja-
ga täita, ja iggaühhe rahha nende teadma-
talt wiljakotti panna ja neid minnema sa-

ta. Kui õhto õ-majjale ollid jãmas, wöttis
üks omma kotti lahti ja leidis omma rah-
ha kotti suust. Ja nemmad löid kõhkuma,
ja ütlesid: mis Jummal meile nüüd wõt-
tab tehha?

Ehmatas Jakob wägga, kui kulis, et
temma poeg Simeon kinni jãnud, egga taht-
nud koggoniste Penjamit Egiptuse male
lasta. Agga kui wimaks nãggi, et ei wõi-
nud parrata, satis tedda teistega ja ütles:
lapsed, wõtke kahhewõrra rahha jure, ja ka
sedda rahha kasa, mis omma kottide suust
ollete taggasi sanud.

Tullid nemmad siis teist korda Egiptuse-
male. Agga kui Josep Penjamit nãhha sai,
hakkas temma südda sees liikuma; laskis
neile lõuna söma-aega walmistada, ja wõt-
tis neid wägga ausaste wasto. Agga nem-
mad pannid sedda, mis meleheaks ollid to-
nud, Josepi jalge ette, kummardasid ja
heitsid silmili temma ette mahha. Teisel
hommikul laskis ta neid ärraminna. Kui jo
kaugele ollid sanud, käs kis Josep omma